Oehlenschlæger

Holbergs Jubelfest

Holbergs Jubelfest.

Forspil

af

Oehlenschläger.

Kjøbenhavn.
Trykt i H. F. Popps Bogtrykkerie.

1822.

Holbergs Jubelfest.

Personerne.

Faderen.

Moderen.

Laura.

Amalia.

Adolf.

Vilhelm.

Hanna.

En Frue.

Giæster.

Tienere.

Bønder og Landsbyfolk.

Mnemosyne, Erindringens Gudinde.

(En Hauge, i Baggrunden et Lysthuus med Forhæng. Det er Aften, et Par Fakler brænde paa hver Side).

Amalia og Laura komme med Krandse.

Amalia.

Min Krands er færdig.

Laura.

Min er ligesaa.

Amalia.

Og ingen af os veed, til hvem den er.
Gaaer! binder hver en Krands af Havens Blomster,
Befalte Fader, hænger dem saa hen
Paa dække Lysthuus, hvor I finde Kroge.

Laura.

Der staaer den nu, den gaadefulde Bygning!
Vel tusindgange har jeg siddet der,
Og syet og strikket, læst; hver Krog deri
Var saa bekiendt, at jeg af Kiedsomhed
Har ofte gabet over den. Og nu?
Nu kneiser det Stillads jo med et Forhæng,
Som om det var et Feeslot, pludselig
Hidtryllet ved Aladdins Underlampe.

Amalia.

Ja! som det hellige Huus, hist i Loretto.

Laura.

Hvad mon det Kæmpe-Rokæg ruger ud?
Der er i Sandhed Levende deri;
Jeg øjner Lys igiennem Sprækkerne.

Amalia.

Kom, lad os see derind!

Laura.

Men sagte, sagte,
Saa ingen mærker os.

(De vil kige ind i Lysthuset).

Adolf (springer frem og forhindrer dem).

Adolf.

Men heldigviis
For os, endskiøndt uheldigviis for Eder,
Har nogen mærket det. Du milde Gud!
Hvad Naturel dog stikker i de Qvinder.
Er der da intet Slør i Verden, som
I jo skal hæve? Ingen Sprække hvor-
Igiennem Eders Øine ei skal titte?
Skal I da ud for eet gientage Evas
Ulydighed i Paradisets Hauge?
Og veed I ei, at der er mange Ting

Som takke Skiulet for sin største Ynde?
Det bør I dog som Fruentimmer vide!

Laura.

Men bedste Adolf, løs os denne Gaade!
Du giør mig næsten endnu meer forundret
End dette Lysthuus. Vi har maattet pynte
Os i vor bedste Stads! Du derimod
Staaer oversteret her i Hverdagsfrak,
Og med en Hammer! Hvad skal det betyde?

Amalia.

Begriber Du endnu ei Sagen, Laura?
Han forestiller Troldmand hos Casorti,
Noureddin i Aladdin, eller Kaspar
I Jægerbruden. Det er ham, som giør
Besværgelserne.

Adolf.

Lader mig med Fred,
Forvovne Piger! holder mig ei op.

Udretter hvad vor Fader har befalet!
Er Eders Krandse færdige?

Amalia.

Her er de,
Saa smukke som man faaer dem i September:
Med Roser, med Levkøier, Gyldenlakker,
Med Lilier, Negliker, kan vi ei tiene;
Men røde, violette Astere,
Med Latyrus og Malver, har vi nok;
Og de kan pynte prægtigt i det Grønne.

Adolf.

Og det er ganske just som det bør være;
Thi Den, hvem disse Krandse bindes til,
Var ingen sværmersk Lilie, kiærlig Rose
Forelskt Levkøi, phantastisk Neglike;
Det var en broget frisk Septemberaster,
Der glindsed i det Grønne, som en Stierne
Paa Nattens Mørkeblaa, og qvæged Øiet.

Laura.

Her er, som os befalet: Krusemynt
Og Ambra, Balsam, Hiertensfryd.

Adolf.

Ret saa!
Det er Ingredienserne, som skal
I Tryllekiedlen kastes, for at virke.
O nu, I mine søsterlige Damer!
Jeg anbefaler mig i Eders Naade,
Og beder Jer, ei meer forstyrre mig.
Snart kommer Fader hid med Gjæsterne,
Saa klarer Sagen let sig af sig selv.

(han gaaer).

Laura.

Det er aldeles ubegribeligt!
At her en Fødselsdag skal helligholdes,
Det seer man vel paa alle Julemærker.
Men hvis? Det er ei Faders eller Moders,

Ei Adolfs, Vilhelms, ei Lovises, Hannas,
Ei Din, ei min. Vor Konges og vor Dronnings
Kan det endnu jo heller ikke være.
Hvis er det da?

(til en Tiener som kommer med Stole).

Hør siig mig, kiære Lars!
Hvad spilles her for en Comødie?

Tieneren.

Jeg troer det er de nysgierrige Fruentimmere af Jomfru Biehl, eller saadan noget fra den Tid af.

(gaaer).

Amalia.

Den Knægt! Mon det var Dumhed eller Ondskab?

Laura.

Taalmodighed! Vor Nød er overstridt:
Der kommer Fader med det hele Selskab.

Men Vilhelm og Cousine Hanna fattes.
De har vist ogsaa Roller nu at spille.

Amalia.

Vi spille dog i Grunden ogsaa med
Fremstille jo Tilskuernes Forventning!

Laura.

Nu er det mig ret kiært, jeg intet veed;
Nu Overraskelsen vil more dobbelt.

(De træde tilside).

Selskabet (som bestaaer af det hele Skuespil-personale, undtagen de endnu Rollehavende, kommer Parviis ind under Musik, og samler sig om Lysthuset).

Faderen (naar alt er roligt).

I undres alle, mine kjære Venner!
Og spørge, hvad betyder dette Optog?
En lille Landsbyfest, det seer man vel,
Men I begriber ei hvorfor? Vi have

Den Skik at feire Husets Fødselsdage,
I mine Tanker en huldsalig Skik!
Ei skeer det af Forfængelighed, for Opsigt;
Det er en fælles Tak til Glædens Giver,
Som skjænkte os den skjønne Fryd: at leve!
Det er et Offer paa Erindrings Alter,
En Blomst, som kastes hen i Tidens Strøm,
Hvergang den gaaer en Milepæl forbi.
En saadan Fest befordrer Enighed
Ved Ættens Arne, smelter Hjerterne
Til from Begeistring for det Helligste.
Thi Kjærlighed til Gud og Næsten, er
Det Helligste, som adler Øieblikket,
Og knytter Haabet til Erindringen.
Hvo har ei følt slig Blussen i sit Bryst,
Naar Morgnen smilte til det lille Bord,
Sødt blomstersmykt, med Kostbarheder; skjøndt
Af Pengeværd kun ringe, uskatterligt,

Ved Hjerterne, som rakte dem. Naar Kredsen
Af Venner sad ved glade Middagsbord,
Og Glasset klang, og Festens Helt blev nævnt;
Hvo fik ei kjække Taarer i sit Øje,
Og følte Kildren dybt i alle Nerver,
Af overjordisk Salighed, af Ahnen
Om større Fryd, hin Side Jordelivet?

Moderen.

O Fader, kjære Fader, Du bereder
Os daglig Fester ved Din Munterhed!
Din Manddomskraft udbreder Held iblandt os.

Faderen.

Vor Kreds er liden; men det Store fremstaaer
Kun ved det Smaas Forbindelser; og hvor
Teglstenen ikke først er hærdet i
Samdrægtighedens Flamme, der opstaaer
Ei Pyramiderne for Evigheden.

Laura.

Men, bedste Fader! siig os dog, hvad er det?
Nu er dog Tiden kommen. Dvæl ei længer!
Riv Sløret bort fra dette Hemmelige,
Og løs os Gaaden! Hvis er denne Fest?
Hvo er den lykkelige Ven iblandt os,
Hvis Held: "at leve" vore Hjerter dele?

Faderen (alvorlig med Følelse).

Han lever ikke meer iblandt os Børn!
Længst dække Gravens Mulm den Ædles Been,
Og hvis Du søgte om ham, hvor han laae —
Fandt neppe Du maaskee en Haandfuld Aske!

Laura (forundret).

En Død?

Amalia (ligesaa).

En Døds Erindring?

Flere.

Hvem dog? Hvem?

Faderen.

Ei var det blot de bolde Fædres Skik
At drikke Fæstensøl, at holde Gilder
Til Livets Hæder! Store Horn blev tømt
Ved Høitidslag, til den Henfarnes Minni.

Amalia.

Er det den kjære Bedstefars Erindring
Du nu vil hædre? Ak, jeg kan ei gaae
Liigstenen under Lindetræets Skygge
Forbi paa Kirkegaarden uden Taarer.

Faderen.

Han hviler sødt! vi mindes daglig ham;
Men ham tilhører ikke denne Fest.
En anden elsket Død.

Moderen.

Hvem kan det være?
Gud var os naadig, i vor lille Kreds
Har Dødens Ødelæggelser ei raset,

Og vi har ingen nær beslægtet Frænde
Meer at begræde.

Faderen (smilende).

Han skal heller ei
Begrædes, denne kjære Hedengangne;
Hans Minde skal kun hædres, og hans Fest
Skal vederqvæge os.

Flere.

Hvem er det dog?

Faderen.

Du talde Moder, om vor lille Kreds!
Den Kreds, jeg mener, er ei heller stor,
Skjøndt den indfatter dog et Fædreland.

Moderen.

Ha, nu begynder jeg —

Faderen.

Men ofte findes
I Hytten, hvad man savner i Palladset;

Og det er ei Udstrækningen af Land,
Som klækker sieldenædle Frugter frem.
Vort Danmark er kun lidet i sin Omfang,
Dog har det frembragt Mænd i Tidens Fylde,
Som man i mange store Strækninger
Forgieves leder efter.

Moderen.

Siig hans Navn!

Faderen.

Giæt ham! — Han virkte her for hundred Aar,
Det er hans Jubelfest vi helligholde.
End ruged Mørket over Aand og Snille,
I Fordomslænker raved Tankerne;
Han tændte Faklen, afhug mange Tidsler,
Reoled Jorden, rødded Stene bort,
Og luged Ukrudt i den store Hauge,
At Fremtids gode Frugter kunde trives.

Laura (hurtig med Ild).

Ha Holberg!

Moderen og Amalia.

Ludvig Holberg!

Alle.

Holbergs Minde!

En Frue af Selskabet.

I Sandhed? Det er da for Baron Holberg,
At nogle Vers i Aften reciteres?

Faderen.

Nei, naadig Frue! Ei for Baron Holberg;
For Digteren, Historiens Forfatter,
Og Fædrelandets gavnmildsande Ven.

Fruen

(trækker ham halv tilside).

Det skulde De ei vove, bedste Ven!
Det kan befordre let den slette Smag.
Holberg er ikke længer Mand for os.

Han var ei uden Hoved, Gud bevares,
Paa ingen Maade; han var vittig, klog;
Men plump, uartig, grov! Han passer sig
Ei meer for vore Tider. Unge Piger
Kan ikke see hans Løier uden Rødmen;
Selv gifte Koner maae slaae Øiet ned.
Hvad skal vi med det gamle Huusgeraad,
Naar vi har smagfuldglatte nye Møbler?

Faderen.

Men nye Møbler ofte gjort paa Kiøb.
O kjære Frue, viis de har et Hjerte!
Haan ei den gamle Bedstefaderstol,
Der staaer i Krogen fra de ældre Tider;
Dens Hængsler er af ægte Sølv, og Træet
Af Ibenholt, saa haardt og fast som Steen;
I saadant Ved kan Ormen ikke gnave!
De taler om hans Plumphed? — Det er sandt,
Der kommer Talemaader for hos Holberg

Der høre Tiden til, og som man let
Kan overstryge eller overspringe.
Bryd dem dog ei om Speilets gamle Snørkler,
Naar selv det er et slebent, sieldent Glar,
Og med et ædelt Folie, som viser
Hvert ægte Træk af Livets Daarlighed.
See Dem i Speilet, Frue! De vil finde
Det giver ærligt Billedet tilbage.
Det smigrer ei, som mange nye Speile;
Og det er intet listigdannet Huulspeil,
Som, efter Ønske, svulmer og formindsker.
Lad Speilet hænge! det er Diamant,
De slaaer det ei i Stykker!

En Tiener (kommer og siger sagte:)

Naadig Frue!

Fruen.

Hvad vil Du?

Tieneren.

Herren sender mig, at sige:
Den tredie Mand til Lhomberen blev syg;
Han beder Deres Naade selv at ile,
Hvis ikke Spillet skal gaae reent i Staa.

Fruen.

Siig, jeg skal komme!

(Tieneren gaaer).

Fruen (til Faderen).

Tilgiv, kjære Ven,
Min Mand hjemkalder mig — Forretninger —
Huussager —

Faderen.

Gaae for alt. Geneer Dem ei!

Fruen.

Jeg anbefaler mig! Vi sees paa Søndag,
Ei sandt? Og skilles ad som gode Venner,
Skiøndt vi om Smagen har forskiellig Mening.

Faderen.

O upaatvivlelig! Gaae De med Gud.
Hils Deres gode Mand! Vi sees paa Søndag.

Fruen.

Farvel min Bedste!

Moderen.

Nu alt?

Fruen (til Selskabet).

Tienerinde!

(gaaer).

Faderen (efter et lidet Ophold).

Og er der fleer, som ynde Holberg ei,
Og finde denne Fest upasselig —
Den gaae med Gud! Vi skilles uden Nag,
Vi tvinger ingen! Kunstens høie Skiønhed
Maa føles frit, og ingen slavisk Haand
Bør flætte Laurbær i en Ærenskrands

Alle.

Vi elske den udødelige Holberg,
Og samles alle glade til hans Fest.

Faderen.

Saa sætter Eder Venner! Tager Sæde!
Vor Fest er kort, Indretningen enfoldig.
Seer I det Lysthuus med sit lille Forhæng?
Det forestiller Holbergs skiulte Værksted,
Det snevre Kammer, hvor hans Genius
Undfik, og fødte Tankebilleder,
Som siden snart i lifligklare Farver
Sig aabenbared giennem Kunstens Nat.
Saaledes skal da nu i lyse Omrids
De Skikkelser fremstaae, vor Digter skabte,
Og straale frem i Haugens Aftendæmring.

(Musik. Wilhelm og Hanna komme i græsk Costume, nærme sig, og træde op paa Fodstykker, der er sat for dem til begge Sider af Lysthuset).

Laura (til Amalia).

Der kommer Vilhelm med Cousine Hanna.
Der seer Du! Er det ikke som jeg sagde?

Amalia.

Hvor deilig klædt! Hvad forestille de?

Faderen.

Kald hende hvad I vil: Thalia, Svada,
Kald hende Klio, Polyhymnia;
Kald ham Apollo, Jocus eller Momus,
Alt som det passer sig, til hvad de sige.
Jeg bruger allegoriske Personer
Til Talsmand her for mine Tryllesyner,
Som mægtig jeg, med denne Tryllestav,
Fremkalder og befaler at forsvinde.
Men først maa dog Musiken aabne Sjælen,
Og stemme Phantasien til at følge.

(Der spilles en skiøn, munter og prægtig Symphonie; herpaa gaaer Teppet op for Lysthuset; og man seer følgende Transparenter, medens **Vilhelm** og **Hanna** fremsige nedenstaaende Digte):

Peder Paars og Niels Klim.

Som Hørren fiin af Rokken spindes,
Saa spandt vor Digter, meer til Aars,
I Skuespil, hvad saml[illegible] [illegible]ndes
I en udødelig Peer Paars.

Kun kort var Reisen over Søen,
Hvor Ægir sine Bølger slaaer,
Men før nedpløier Geffion Øen,
Før dette Skiæmtedigt forgaaer.

Og gjerne vi fra Bjergets Kanter
End lytte til hvad Klim har seet,

Og følge med ham som Drabanter;
Naar selv han være vil Planet.

O Holberg! vel Din Lige fandtes,
Men sielden i saa munter Spot;
I Spanien kun en stor Cervantes
Dig hilser med sin Don Quixote.

(Imellem hvert Billed gaaer Tæppet ned for Lysthuset, og der spilles en passende Melodie).

Saga med Griffel og Skiold.

Ei blot udmærkte sig som Digter
Paa Livets Vei, hin store Mand,
Han kjendte lærde Forskers Pligter,
Og han beskrev sit Fædreland.

Vel see vi ham i Mørket famle,
Hvor gamle Helte Spøgen skye;

Han følte lidet for det Gamle,
Men destomere for det Ny.

Hvo dadler ham, hvis han anvendte
Sin Vid i selve Sagas Hal?
Han Mennesket i Helten kiendte,
Og saae at Hovmod gik for Fald.

Og følte han ei steds det Stærke,
Ham undgik ingentid det Smaa;
Paa Sagas Skiold vi gjerne mærke
De Pletter, som han peger paa.

---

v. Bremen og Henrik.

See Splinten i sin Broders Øje,
Men Bielken i sit eget ei,

En gammel Synd, som alt den Høie
Stræng dadlede paa Livets Vei.

Hvor Synd og Ondskab bryde Freden,
O straf dem paa alvorlig Viis!
Men hvor det kun er Daarligheden,
Der svinger Spotten Tugtens Riis.

Og herligt har os Holberg gottet
Med dette Kandestøberie!
Blier Mesteren af Drengen spottet,
Da tilfredsstilles, mores vi.

Et hundred Aar man saae forsvinde,
Mon og slig Daarlighed forgik?
I alle Gader end vi finde
Gientagelser af gamle Skik.

Jean de France og Jeppe.

Til Yderlighed Støvet falder,
Kun Faae at holde Maade veed,
Den gamle med den unge Alder
Let falder til slig Daarlighed.

Skarnbassen, sort og fæl og kroget,
Omvælter sig i Sølen glad;
Og Sommerfuglen let og broget
Omflakker kun fra Blad til Blad.

See her to Billeder som neppe
Dig kunde males mere tro:
Den pæne Jean de France og Jeppe!
Tænk hvilket Par! Ha sieldne To!

Den ene dovne Indenlandske,
Stavnsbunden i sit Sølerie;

Den anden altfor pæne Franske,
En lige Træl, skiøndt indbildt fri.

Hvor herligt end os gotter ofte,
Hvergang vi disse Skygger see,
Den fulde Jeppe med sin Kofte,
Den flaue Frands med sin Toupée.

Geert Westphaler og Vielgeschrey.

Gud skabte Lyd paa Mandens Læbe,
Som Dyr han ei blev tynget ned,
Han fik, for mere skiønt at stræbe,
Med Ordet sin Fleersidighed.

Men sladdrer han, hvor han bør handle,
Og sværmer i afsindig Hast,

Da see vi hurtigt sig forvandle
De skiønne Gaver til en Last.

Her Holberg i en smuk Forvandling
Har viist, saa vittigt os som sandt,
At Ord er intet, uden Handling,
Og Handling uden Tanke — Tant!

Studenstrup og Palzgreven.

Hvad mon vi vel hos Disse prise,
Som os i Pølen drage ned?
Kan Lasten gotte selv den Vise?
Kan Dumhed more Vittighed?

Ja, Taabelighed vækker Latter,
Naar den fremstilles med Forstand,

Og Feilen, som sig selv ei fatter,
Tilgives halvt en stakkels Mand.

Det Taabelige med det Onde
Har tabt sig nu i hundred Aar;
Den jydske Bonde, Siællands Bonde
Er agtbar nu i bedre Kaar.

Men glade vi tilbagevende
Til et historisk Malerie,
Som tydeligt os lader kiende
En Usselhed — tildeels forbi.

Undskylder at tildeels vi sige;
Man seer desværre mangen Dag,
At Folk endnu er taabelige,
Og gotte sig ved Selvbedrag.

v. Tybo og Stygotius.

Hos Græker var Pallas Athene
Forenet: Lærdom=Tapperhed;
Den meste Tid i Verden ene
Stod disse Dyder, som vi veed.

"Herr Blækhorn" kaldte man den Lærde,
Naar selv man med en Kaarde gik,
Og hvor Soldaten var paa Færde
"Schock Schwerenoth!" han Navnet fik.

Nu skiælde de ei meer hinanden,
Fra den Tid hver blev mere klog;
Nu bruges Sværd af lærde Standen,
Nu læser Officeer i Bog.

I Freden begge gaae i Frakke;
I Kampen strider Von med Us;

Derfor tildeels vi, Holberg, takke
Din Tybo, Din Stygotius.

Øllegaard. Engelke. Dorthe.

Vel holdes hine Barselstuer
Som fordum ei i Staden meer;
Madamerne blev alle Fruer,
Og Corfitzs Skiæbne deelte fleer.

Formaliteter og Visiter
Ei lade dog til at forgaae;
En anden Maske Narren hitter,
Og taer en anden Kiole paa.

Og Sladdersøstre med vi finde,
Som snakke nu om andre Ting;

Og tause Snærper — Tienerinde!
Med dybe Kniks og stolte Sving.

Vel hader Pocher man som Pokker,
Dog snøres Kroppen end i Buur,
Og Flætninger og Ørelokker
Snart voxe til den gamle Tour.

Pantalone, Arlichino, Pierro.

Snart efter Kløen følger Svien,
Satiren hævner Viisdoms Tab,
Og Masken er i Poesien,
Hvad en Idee for Videnskab.

End daglig see vi jo desværre,
Selv i det største Publicum,
Rigdom: en gammel vranten Herre;
Armod hans Tiener: klog og dum.

De tiene ham, de ham bedrage,
De lee med ham, de ham udlee.
Hver mele vil sin egen Kage.
Holberg fordansket har de Tre.

(Ved et Vink, forandres disse Masker til):
Jeronimus, Henrik og Arv.

Saadan italienske Tone
Blev oversat til Danskes Tarv:
Pierr', Arlichin' og Pantalone:
Henrik, Jeronimus, og Arv!

Montanus og Jakob Berg.

Ei blot som Lærd, Uvidenheden
Vor Holberg med sin Færle slog;
Han mærkte Slangen vel i Eden
Og Røgen ei for Flamme tog.

Pedanteriets Nat, som Svage
Ei ændser om den Vises Fod,
Der holder Forskeren tilbage,
Var ham, som Barbarie, imod.

Ham daared ikke Folianten,
Dumhed forstod han i Latin,
Han saae i sorte Dragt Pedanten,
Som praler med det tomme Skrin.

Han saae, — hvad findes jo saa ofte —
Enfoldighed i lærde Mand,
Og Viisdom i en Bondekofte,
Med Vittighed og sund Forstand.

Vel veed vi: Kunstneren Vulcanus
Cyclopen bruger i sit Bierg;
Dog gierne see vi en Montanus
Ydmyget af en Jakob Berg.

Ulysses. Gusman med Melampe.

Ei for de Store blot at more
Med Smaafolks Lyder, Holberg skrev;
Nei, snart de Smaae og snart de Store
Han snærted, alt som Lunet drev.

Mon vel en dum von Qvoten ene
Han haaned vittig her paa jydsk?
Er ei den hele Verdenscene
En Haupt und Statsaction paa Tydsk?

Smaae Lidenskaber Hiulet drive,
Ild gaaer af gamle Dragers Mund,
De stærke Kæmper sig aflive,
Og Kampens Aarsag — var en Hund!

Saaledes vi da fro beklappe
Den genialske Ironie,

Som under broget Narrekappe
Kun viser sund Philosophie.

Rosiflengius. Philemon.

Som Morgenrøden, Solens Datter,
Bort Taagerne forjage kan,
Saa Taabelighed flyer for Latter,
Naar Vittigheden har Forstand.

Men uden et uskyldigt Hjerte,
Der næres af en himmelsk Ild,
Bliér Kløgten kun en ussel Kiærte,
En Løgtemand, som leder vild.

Her har vor Digter os opstillet
I ægte comisk Poesie
Et træffende livsaligt Billed
Af Ærlighed og Hyklerie.

Selv en Philemon — tør han haabe
At gaae paa Roser i sin Tid?
Forhadt, forfulgt af mangen Taabe,
Fordi han revsed ham med Vid.

Men kunde Tiden ham ei sandse,
Leed han i Livet mangt et Savn —
Nu fletter Evigheden Krandse
Om hans udødelige Navn.

(Under Paukers og Trompeters Lyd indbringes Holbergs Brystbilled. Landsbyefolkene behænge under glade Dandse Fodstykket g Lysthuset med Blomsterhængler, derpaa blier det stille, og

Mnemosyne træder langsomt frem med en Laurbærkrands.

I broget Kreds, hvor Livets Blikke lyne
Kraft, Munterhed og Iid,

Alvorlig staaer, tungsindig, Mnemosyne,
Og stirrer paa den svundne Tid.

Ei Øieblikkets Syner mig bedrage,
Til Trøst i mine Savn,
Jeg seer i Mørket speidende tilbage,
Og visker Støv af mangt et Navn.

Naar Tidens Børn letsindigt alt forglemme,
I Nydelsernes Hiem,
Da raaber jeg fra Mulmet med min Stemme,
Og maner store Skygger frem.

Hvor mangen Helt, hvis kolde Haand sig klemte
Kring Sværdet sidstegang,
Har jeg bevaret, at man ei ham glemte,
Ved Bautasteen og Mindesang.

Hvor maugen Ædling, som sit Norden gavned,
Høit af sin Old erkiendt,

Har Mnemosyne nævnt, at ei han savned
Udødelighed, velfortient!

Men Den, som mine Døttres Hierter vinder,
Smykt i Apollos Glands,
Hans Navn bestøves ei, han selv sig binder
Uvisnelige Laurbærkrands!

Dig, hvem en Efterslægt nu glad erkiender,
Taknemmeligheds Tolk,
Din egen Krands Dig række disse Hænder,
Ved Jubel af et henrykt Folk.

Thalia skiænkte Dig sin bedste Maske,
Til Glæde for Dit Land;
Og Sorøe stiger atter af sin Aske,
At signe Dig som Dannemand!
(Under Paukers og Trompeters Lyd krandser
hun Digterens Billed).

Den Skuespiller som forestilte
Faderen (træder frem og siger):

Vort Spil er endt! Nu kan kun Følelsen
Forstærkes ved at hæve Illusionen.
Vi staae ei i en Skov, men mellem Skiærmer;
Vor Aftensol er kun den matte Lampe;
Vi er ei længer Herremænd og Hyrder,
Kun Skuespillere, paa samme Bræder
Hvor Holberg stod, og med sin Genius
Forædlede den gamle danske Bande.
Taknemmelighed, hellig kiær Erindring,
Opraaber os, til, efter hundred Aar,
At hædre den udødelige Stifter.
Og hvad vi føle, føler Dannerfolket!
Det stimled hid, for giennem vort Organ
At hylde ham, ham, Fædrelandets Yndling.
Hvor let at røre Den, som alt er rørt!
At faae den skiønne Taare til at flyde,

Som tindred alt i Øiet, før vi talde.
Istemmer Brødre, Systre da et Chor!
At Tonekunsten tolke maa i Brimlen,
Den Tak, hvortil vor Læbe mangler Ord,
Det Suk som søger Digteren i Himlen!

Chor.

Ham Aristofanes omfavner,
Og Plautus trykker glad hans Haand.
Cervantes ei sin Lige savner,
Moliere traf en Broderaand.
Den store Shakespear sig forundrer,
Falstaff! din Skiald en Broder fandt.
Og høit fra Dannerskoven dundrer
En Seierslyd; thi Norden vandt.
Ei, som i gammel Tid, ved Kampen,
Forfærdelig med hærdet Bryst:
En Stjerne trængte giennem Dampen

Og Taagen veeg fra Dannerkyst.
Forundret Sydens Slægter finde
Blandt Gotherne den tabte Glands.
Velsignet Holberg er Dit Minde,
Uvisnelig Din Laurbærkrands!
Mens Østersøens Bover trille,
Og mens en Bøg i Skoven staaer,
Skal Danske glædes ved Dit Snille,
Og feire Dine Jubelaar!